

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

חוקת ■ ז' תמוז תשע"ג 30

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייחודי
שבת	ז'	קז.	קנ"א
ראשון	ח'	קז.	קנ"ב
שני	ט'	קח.	קנ"ג
שלישי	י'	קח.	קנ"ד
רביעי	יא'	קט.	קנ"ה
חמישי	י"ב	קט.	קנ"ו
שישי	י"ג	קי.	קנ"ז

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

ה'ל' חדש ב' - ג'

א. על ידי האכילה שהוא מזוּנָא דגופא נחלש מזוּנָא דנשמתא. (ב - א)

ב. הדעת תלוי באכילה כפי קדש האכילה כן שלמות הדעת. (ב - ב)

"עיקר הדעת תלוי בבחינת הלחם שהוא מחמשת מיני דגן שהם בחינת דעת, ועל כן עקר הסעודה על שם הלחם. ועל כן עקר החפוש שלא תתגבר עקב דסטרא אחרא על ידי האכילה הוא באכילת לחם דיקא שהוא בחינת דעת."

ג. כשפאתות הגוף מתגבר על נפש ישראל חס ושלום, זה עקר צער (ג - ב)

"וצריך כל אחד מ ישראל לחוס על נפשו ולעמוד בנפשו ולהגביר הנפש על הגוף לצאת מגלות התאות של הארבע מלכיות, ועל כן כל הגליות כלולים בארבע מלכיות, כי כל הגליות נמשכין מארבעה יסודות הגוף, הינו התגברות הגוף על הנפש חס ושלום שזה עקר הגליות."

ד. עקר התעלות הנפש הוא על ידי שביכת תאות אכילה, כי עקר חבור הנפש עם הגוף הוא על ידי האכילה שהוא חיות האדם ואם לא יאכל האדם מות ותסתלק נפשו מגופו חס ושלום. נמצא, שהאכילה מחבר הנפש עם הגוף ועל כן הכל תלוי בקדשת האכילה, כי כשחס ושלום מתגבר תאות אכילה ואוכל להנאותו בשביל מלוי כרסו ותאות גופו חס ושלום אזי מתגבר הגוף על הנפש חס ושלום. וכן להפך אם מקדש עצמו ואוכל בקדשה גדולה בשביל נפשו לבד, אזי מתגבר הנפש על הגוף. (ג - ב)

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

מעלת הלימוד

מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו, אשר זכינו להיות בחלקו הקדוש אחרתיו ולא ארפנו וגם עד זקנה ושיבה אלקים אל תעזבנו עד וכו', ועל השם יתברך ועל כח תפלת זקן דקדשה נשענתי. שכל הקללות יתהפכו לברכות, ויקים קללת חנם לא תבא וכו', יקללו המה ואתה תברך, קמו ויבשו ועבדך ישמח, ברוך השם יתברך שיש לנו במה לשמח, יש ויש, כי על כל דבור ודבור של תורתו הקדושה ראוי לכל מי שיש לו מח אמתו בקדקדו לומר אלמלא לא אתינא אלא למשמע דא די, מכל שכן בשמתחברים שני דבורים יחד, מכל שכן בשמתחבר הדרוש להלן יותר והולך ומתגבר כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, מי שמע כזאת מי ראה פאלה, בפרט נפלאות נוראות הצרופי אותיות אשר לא נשמע כזאת. מי יפאר מי יחדר. וקצת אתם בעצמכם מרגישים איזה נעימות, והמותר תאמינו לי אשר ה' האיר עיני להרגיש איזה חלק מנעימות העמקות שבתורתו הקדושה העולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית. וגם אנכי רואה בעיני שכלי ואני מאמין באמונה שלמה שעדין לא התחלתי לידע בתורתו הקדושה כטפה מן היס הגדול ואי אפשר לדבר בזה כלל, כי הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה, אך מרובי המניעות והרדיפות שמתגברים להעלים חס ושלום האמת לגמרי לא יכלתי להתאפק מלהזכיר לאהובי ורעי מעט דברי אלה, ודי בזה להחפצים בהאמת החושבים על תכליתם הנצחי באמת, אליהם תסיף מלתי כמים קרים על נפש עיפה, הזקו ואמצו הזקו ואמצו, הזקו ואמץ לבבכם כל המיחלים לה' :

(עלים לתרופה - ק"ע)

תורה קמ"ז - עזות דקדושה

עוז ותעצומות

מכל דמיון היופי של העולם הזה, זה הנקרא עזות דקדושה. בלי העזות-דקדושה הזו, האדם לא יצליח להתקרב ולהתעלות, כי בגלל קצת קושי או קצת בזיון הוא יפול מהכל חלילה.

מאידיך צריך לא לאבד את החן היהודי של "בושת-פנים", לכבד צדיקים, יראים, חברים וכל יהודי ויהודי, אבל הכל עד הרגע שהאדם מרגיש שרוצים לקרר את הנשמה שלו, להרחיק אותה מחיותה וקירבתה להשם ית', להרחיק אותה מצדיקים אמיתים. באותו רגע על האדם לאזור עוז כנמר העז שבחיות ויאמר לעצמו אני על שלי אעמודה ולא אתקרר ולא אתבלבל חלילה.

מה-שאין-כן הרשעים עזותם נגד הצדיקים היא איומה ונוראה, רדיפתם את הצדיקים היא ללא גבולות וכלי מידה. אך מול חבריהם הרשעים העזות שלהם פנה ונעלמת, מהם הם מתביישים מאוד ושם מתגלה בושת פנים וביטול.³

איתערותא דלתתא

"תנו עז לאלקים, אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם", "תנו עז לאלקים", זה בחינת איתערותא דלתתא, שעל ידי זה שיש לנו עזות דקדושה לעמוד פגוד כל הקמים עלינו למנע אותנו מעבודתנו, המשך בעמ' הבא

כשם שמי שהוא עזות פנים אין לו חלק בתורה... כמו כן, מי שהוא איש שפל ונבזה ואין בו שום עזות דקדושה, אין לו גם כן חלק בתורה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין'. כי צריך שיהיה בו עזות דקדושה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'היו עז פנמרי'. ועל ידי עזות דקדושה שיש בו, הוא מקבל עזות דקדושה מהשם יתברך.

עזות

עזות היא חיובית או שלילית? מצד אחד מבואר בדברי חז"ל שה"עזי-פנים" אינם בכלל קבלת התורה, מאידך מבואר שדווקא עם-ישראל זכו לקבל את התורה כי הם עזים.

"מי שהוא עז פנים, אין לו חלק בתורה. וכן להיפך, מי שאין בו עזות דקדושה אין לו גם כן חלק בתורה, כי צריך שיהיה בו עזות דקדושה."¹

עזות דקדושה

"צריך לפלס דרכיו איך להתנהג עם העזות, לבלי להיות, חס ושלום, עזות פנים, כי היא מדה רעה מאד ואף על פי כן יהיה לו עזות דקדושה."²

לראות רק את ה' יתברך ולא לפחד כלל... לא להתייחס, לא להתבלבל מכל מקהלת השקר,

”צריכין לזהר מאד שלא להחליש לב אחד מישראל, מפל שכן שלא לבישו. וזה עקר אסור החמור של המלבין פני חברו ברבים שאין לו חלק לעולם הבא, כי על על ידי שמבישו מחליש דעתו ויכול לפול ממעט עבודתו ויהדותו שתלויה בעזות דקדשה.

כי עקר היהדות תלויה בהתחזקות שהוא בחינת עזות דקדשה שכל מי שמחזק את עצמו בכל פעם אפלו פחוט השערה, כמו כן הוא נכנס בגבול הקדשה בבחינת נהלת בעזף אל ויצדיקי אמת, וכל מה שזוכה לתורה ותפלה יותר, כמו כן זוכה לעזות דקדשה יותר וכן חוזר חלילה עד שיכול לבוא למדרגות גבוהות מאד.”⁷

”העזים דסטרא אחרא” נוהגים לילך ולזלזל בעבודתם של אחרים בעזות מצח. אך חלילה מלזלזל באף-אחד כי לכל-אחד יש דרך משלו שכך הוא זוכה להתקרב להשם יתברך, לכל אחד יש את הקשר שלו לה' כפי מה שהוא וחלילה להתערב למי שיהיה בעבודתו.

כי כל-אחד הקשר שלו להשם יתברך, הפתח, האור, החיות שעל-ידו הוא זוכה לקצת מהקצת של קירבת ה', הוא עולם מלא, הוא נבנה בהמון מסירות נפש, בהמון עזות-דקדושה, ועל-ידי זה הפתח הוא יכול לעלות למדרגות גבוהות מאוד מאוד !!!

1. לקוטי עצות - עזות. 2. הלשון בתורה. 3. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות ביצים הלכה ד. 4. תהלים ס"ח. 5. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות תפלת המנחה - ז. 6. לקוטי הלכות חו"מ - הלכות מתנה - ה. 7. לקוטי הלכות חו"מ - הלכות מעקה ושמירת הנפש הלכה ד.

חס ושלום, ואנו מתגברין בעזות גדול כנגדם, שזהו עזות דקדשה, על ידי זה אנו נותנין כפיכול עז וכת למעלה, בבחינת ”תנו עז לאלקים”. ועל ידי זה נתעורר למעלה בחינת עזות דקדשה, ונשפע עלינו, בבחינת ”אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם”, שהשם יתברך משפיע עלינו עזות דקדשה, ונותן לנו עז ותעצומות, לעמד כנגד העזות דסטרא אחרא של כל העזי פנים שבדור, שאי אפשר לעמד כנגדם, כי אם על ידי עזות דקדשה.”²

המלחמה, העזות וההסתרה של הרשעים נגד הקדושה היא ללא גבול, עד שאי-אפשר להכניעם כי-אם על-ידי עזות דקדושה, ועל-כן דבר ראשון צריך התעוררות מלמטה להתגבר בעזות דקדושה לעבוד את השם יתברך ולא להתייחס למלחמתם והסתרתם ורשעותם הנוראה נגד הקדושה.

על-ידי העבודה וההתעוררות מלמטה נמשך עלינו מלמעלה, ”עזו ותעצומות” להתחזק להישאר על עומדינו ולא להתבלל מהרשעים.⁵

כל-אחד יכול

בכח הצדיקים כל-אחד יכול. הצדיקים הם מתעסקים אפילו עם האנשים הנמוכים והרחוקים מאוד להעלות אותם ולקרב אותם להשם ית' שלב אחר שלב, מדרגה אחר מדרגה. מה נדרש מהמקורב? להיות עז כנמר, לא להתבלל ממה שעובר עליו, לא להתבלל מחמת שרואה שכל-כך הרבה פעמים ניסה ולא הצליח, הוא את עצות הצדיקים יעשה ויקיים, ויאמין בהם בתמימות וידבוק בהם, ועל-ידי-זה הם ימשיכו לו כח ועזות דקדושה להתעלות ולצאת מתאוות ושקר דמיון העולם הזה.⁶

ה. עקר קבלת התורה תלוי על ידי הכניעת הגוף. (ג - א)

1. זהו העקר להכניע הגוף לגבי הנפש, בהמה לגבי אדם, לעבד את ה' בגוף ונפש שגם הגוף יתהפך לנפש ויעלה לה' לריח ניחוח. (ג - א)

2. כשאדם חוטא ונמשך אחר תאוות הגוף, על כן צריך להביא קרבן בהמה שעל ידי זה חוזר ומכניע בחינה בהמה בחינת גוף ומעלה הנפש לבחינת אדם. (ג - ד)

3. בשבת אסור לעשות שום מלאכה שהוא עובדין דחל, שהיא בחינת גוף, כי ששת ימי המעשה הם בחינת גוף וחומר, בהמה סכלות כנגד שבת, שהוא בחינת נפש. (ג - ו)

”שבת הוא בחינת נפש, ועל כן זוכין אז לנפש יתרה והוא בחינת דעת. ועל כן אז הוא בטול ושביתה מפל המלאכות שהם בחינת גוף וחומר, כי אז הוא הארת הנפש, בחינת עולם הבא שאז עקר החיים הנצחיים, כי אז יהיה עולם הנשמות.”

4. עקר החיים הוא כשהגוף נתבטל ונכלל בנפש עד שזוכין לדעת את ה' בגוף ונפש. (ג - ו)

”זהו התכלית של ישראל שיזכו לאחר התחיה שיחיו המתים בגוף ונפש ואז יהיה הגוף זך וצח בתכלית הזכות בבחינת נפש ממש ואז יחיה חיים נצחיים ונדעה את ה' בגוף ונפש יחד ואז יתגלה האור של עתיד שהוא אור הגנוז לצדיקים.”

5. כל אחד ואחד כפי מה שיגיע עצמו בזה העולם לשבר תאוות הגוף ולהכניע הגוף לגבי הנפש, כמו כן יזכה אז אחר התחיה לחיות חיים נצחיים להפיר את ה' בגוף ונפש. (ג - ו)

6. על ידי קדשת השבת אנו יכולין גם להמשיך קדשת שבת על ששת ימי החל ולקדש את השלשים ונתשע מלאכות של ימי החל שיהיה בבחינת קדשת שבת בבחינת ט"ל אורות.

”הל"ט מלאכות ממשפן גמרינן להו להורות של"ט מלאכות של ישראל עם קדוש צריכין להיות בקדשה גדולה בבחינת מלאכת המשפן.”

7. קדשת שבת זוכין כפי מה שזוכין לקדש בימי החל. (ג - ו)

”שיהיה כל תשוקתו ויגיעתו בכל ימי החל שהם בחינת ימי העולם הזה, להכניע ולבטל הגוף והחומר לגבי הנפש שיהיה הגוף נכלל בהנפש שזהו בחינת כלליות ששת ימי החל, בשבת, כלליות ימי העולם הזה בעולם הבא.”

לעשות תורות תפילות

”ותורני ותלמדני תמיד בכל עת שאזכה לידע תמיד איך להתנהג עם העזות, באופן שאנצל תמיד ברחמיך מכל מיני עזות דסטרא אחרא, ותצילני מעזי פנים ומעזות פנים. ותשמרני ותצילני ברחמיך האמתיים, מכל התורות והחדושים של הסטרא אחרא והקליפה הנקראים פסילים, הנמשכין מעזות דקליפה. ותחזקני ותאמצני בעבודתך, ותמשיך עלי כח וגבורה דקדושה מאתך, ותשפיע עלי עזות דקדושה מאתך. ואזכה על ידי העזות דקדושה להתקרב לעבודתך ולתורתך וליראתך באמת.” (לקוטי תפילות ח"א - ל)

קמ"ד - אין אדם מת וחצי תאוותו בידו

הצדיק הכובש את יצרו, ואפלו במה שהותר לו הוא אוהז את תאוותו בידו, הוא תמיד חי אפלו לאחר מיתתו. ואין חלוק אצלו בין מיתה לחיים. (לקוטי עצות - צדיק)

החילוק שבין מיתה לחיים הוא רק אצל זה האדם הנמשך אחר תאוות אכילה ושתייה, ואצלו ניכרת המיתה. אבל הצדיק הכובש את יצרו ואפילו במה שהותר לו הוא אוהז את תאוותו בידו, הוא תמיד חי אפלו לאחר מיתה ואין חלוק אצלו בין מיתה לחיים. (לקוטי עצות - תשובה)

אלהיה לא מות, כי זכה לרכב אש וסוסי אש להכניע הרע שלקחם... וזה רואין ביותר על ידי אלהיה שלא מת כולל והוא חי וקיים לעולם, וממנו נלמד לכל הצדיקים אמתיים שאף על פי שמתו ונקברו הם חיים וקיימים לעולם. וכמו שכתב אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה על מאמר רבותינו זכרונם לברכה, אין אדם מת וחצי תאוותו בידו וכי, עין שם (סימן קמד), הינו מאחר שבבר המדמה ששם כל התאוות הבהמיות עד שהיה גם חצי תאוותו בידו, בנדאי אינו מת.

(לקוטי הלכות - חו"מ - שלוחין - ה)

"הטיבה ברצונך עימי, ותן לי ברחמים וחסד ובמתנת חנם, שאזכה מהרה לבוא לארץ ישראל, לארץ הקדושה. הארץ אשר ירשו אבותינו, הארץ אשר כל הצדיקים אמתיים נכספה וגם כלתה נפשם להיות שם. ורובם באו לשם ותקנו שם מה שתקנו ופעלו שם מה שפעלו וזכו שם למה שזכו, הכל על ידי קדושת ארץ ישראל, שהיא נקודה הקדושה של כל העולם.

אשר טרח ויגע אברהם אבינו עליו השלום ימים ושנים הרבה מאד, והביט וראה והבין וחקר וחקק וחצב ומדד ושקל ומנה, עד שגלה לו השם יתברך את הארץ הקדושה הזאת שהיא יסוד נקודת הקדושה, יסוד האמונה. והבטיחו להנחיל אותה לזרעו אחרי לידורו.

(לקוטי תפילות ח"א - פ"ד - על תורה קמ"ה)

...ומחויב הטבע הזאת הנראה לעינינו מדברים הגשמיים, תבין באלפים ורבבות קל וחומר להסגולות וטבע הרוחניות אשר סיגל והטביע הבורא יתברך לכל אומה ולשון, אשר רק בארצותם יצאו ויעשו פרי בזרות עבודתיהם אשר חלק להם, ולהיפוך אנחנו העם הנבחר מכל העמים, ידע הבורא יתברך מראש, אשר לא נצליח ונעשה פרי בעבודותינו אותו, רק בארץ הנבחר הזאת, ואין מסוגל ומוטבע לתחייתנו בחיים הנצחיים, ולהתענג בנועם עונג תענוגותיו עד בלי די, זולת הארץ הנבחר לזה מכל הארצות.

ומי לנו גדול ויקר בהצלחת השארת הנפש כמו יעקב אבינו, בחיר האבות, ועינינו רואות, שגם הוא השביע את בניו להוליכו על-כל-פנים אחר מותו לארץ קדושתו, ולהנצל מצער גלגול מחילות. ואם אין ביכולתנו להבין ולהשכיל באיכות העונש הזה, אבל בדרך כלל נראה ונודע מדברי שבועתו, שיש לפחוד ולהתיירא מזה. (ביאור הליקוטים על התורה)

יסורים גדולים מהם, העקר הוא בחינת אריכת אפים שהוא בחינת אמונה, הינו שיהיה לו אמונה שלמה בהשם יתברך ובצדיקים וקשרים אמתיים, ויתחזק בעבודתו ולא יפול משום דבר.

ואיך שהוא אין יאוש בעולם כלל, וכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה הוא צריך להתחזק להתחיל בכל פעם מחדש ואל יפול לזקנה דסטרא אחרא כלל, כי כל הנפילות שבעולם הם מבחינת זקנה דסטרא אחרא, שנדמה בעיניו שכבר נזקן בחטאיו ובמעשיו שרגיל בהם, עד שאי אפשר לו לצאת מהם בשום אופן ח"ו, ובאמת הוא צריך לידע ולהאמין שבכל יום ובכל עת ובכל שעה יש פח ביד האדם להתחדש ולהיות נעשה בריה חדשה ממש. כי השם יתברך עושה חדשות בכל עת ואין יום ואין שעה דומה לחברו וכו', על כן צריך להתחזק בכל פעם מחדש ולהתחיל בכל יום מחדש, ולפעמים גם ביום אחד צריכין להתחיל כמה פעמים, ואפילו אם יהיה בך זמן ארוך יהיה איך שיהיה, בכל עת ובכל שעה צריך להזכיר את עצמו בהשם יתברך ולשכח לגמרי כל מה שעבר עד הנה ולהתחיל מעתה מחדש ממש כל מה שיוכל, ואל יסתכל על שום בלבול וחלישת הדעת כלל.

(ליקוטי הלכות או"ח - תפילין - ה)

מבואר בענין מעלת אריכת אפים בדברי רבנו ז"ל (בסימן קנ"ה) במאמר המתחיל, עצבות היא מדה רעה מאד וכו', עין שם כל הענין עד הסוף, כי הוא דרך נפלא לעבודת הבורא, ואם תסתכל ותעין שם היטב, תוכל לקבל משם עצות נפלאות והתחזקות גדול מאד בלי שיעור לעבודתו יתברך.

והכלל, שאדם צריך להתדבק במדותיו של השם יתברך, ועל כן צריך לראות שיהיה לו מדת אריכת אפים, דהינו שיעריך אפו על כל דבר ולא יכעס ולא יקפיד על שום דבר ולא יסתכל על שום מניעה ובלבול בעבודתו, הן מניעות ובלבולים ועפובים ויסורים שיש לו מבני העולם, כגון מאביו וחוננו ואשתו וקרוביו או משאר בני העולם, כאשר ידוע ורואין בחוש, שבכל פעם שאיזה אדם כל שהוא רוצה לכנס בעבודת ה' להתחיל להתפלל בכונה וכו' וכיוצא בזה, תכף יש לו מניעות רבות בלי שיעור, וצריך כל אחד להיות עז כנמר וכו' וגבור כארי לעשות רצון אביו שבשמים, להתגבר כנגד כל המניעות ולעבר עליהם, ולבלי להסתכל עליהם כלל, ולהתחזק מאד לעשות את שלו, לעסק בתורה ותפלה בכונה ובכח וכו'.

וכן אפילו הבלבולים שיש לו מעצמו מה שהתאוות והמחשבות רעות וזרות ורדפין אותו בכל עת ובפרט בשעת התפלה ויש לו

סיפור

תורה שלא לשמה

ומהפוסקים ראשונים ואחרונים שאסור לי לילך לטבול משום שאסור לתי"ח לצאת יחידי בלילה, ושנית שמאבד עצמו לדעת בהלכו תחת הקרח לבדו ובקל ח"ו יוכל להשבור הקרח ויטבע ח"ו, ועוד טענות כאלו. והנה תהילה לשמו יתברך לא שמעתי אליו וטבלתי עצמי תחת הקרח ג' פעמים, והראתי לו אשר חסדי ה', אינני מאבד עצמי לדעת רק אדרבה מועיל לי מאוד ללמוד אח"כ בטהרה. אבל הלא התורה הק' לא ניתנה בשמים, וגם הרי היצה"ר הוא מלאך ומהיכן ידע כל אלו הראיות כאחד הלמדנים?! אין זאת כי אם בגלל שהרבנים לומדים תורה שלא לשמה ונופל ח"ו כל תורתם לידו ח"ו, ועל ידי זה הוא יודע כל זאת! והנה איך לא אדבר בהם?"

בנתיים באוסטראה חיפשו הרבנים את ר' יבבי להזמין לדין ולא מצאוהו כמוזן כי היה במעזריטש. כעבור תקופת מה נשקט הרעש ונשכח הדבר ועל אף שהמגיד רצה שישאר ר' יבבי במחיצתו עוד זמן מה אך אביו שהיה קשור אליו רצה אותו לידו, ושלה אחריו למעזריטש לקחתו חזרה לביתו.

לו, וגם ידע שידם תקיפה ויכולים להעניש אותו ח"ו ממש, כי היה אז כח הלאנד-רבנים להעניש איש כרצונם ואף להלקותו. לכן לקח את בנו ר' יבבי ז"ל ושלחו להרב המפורסם הק' ה"ר דובער זלחה"ה המגיד ממעזריטש, למעזריטש הסמוכה לאוסטראה עד יעבור זעם. גם רצה שהמגיד הק' דמעזריטש יגיד מוסר לבנו הרב יבבי, ויוכיח אותו על ככה, על שדיבר בהם סרה. כאשר בא ר' יבבי לפני המגיד הק' ממעזריטש פנה אליו המגיד והוכיחו מדוע הוא דובר כך על הרבנים. ענה לו ר' יבבי בענוותנותו, "האיך לא אדבר בהם, שהם לומדים תורה שלא לשמה."

שאל אותו עוד, ראשית מניין הוא יודע זאת, ושנית למה איכפת לו, הלא ישנו כמה רבנים וגם אביו ז"ל המוכיח, ועליהם מוטל דבר זה ולא לו צעיר לימים. ענה שוב בגודל ענוותנותו, הלא הם גורמים לו בזה בלבול הדעת ולכן נוגע הדבר אליו, שאלו המגיד האיך הרבנים גורמים לו בלבול הדעת בזה שהם לומדים תורה שלא לשמה, ענה ר' יבבי וסיפר: "הלא כאשר קמתי חצות לילה לטבול עצמי בנהר תחת הקרח, בא אלי היצה"ר והראה לי משי"ס בבלי וירושלמי

הרב הק' ר' יבבי זצ"ל נתגדל על ברכי אביו הזקן זה שקנה חכמה מו"ה יהודה לייב זצ"ל מגיד מישרים דק"ק אוסטראה הבירה, אח"כ גם מילא את מקום אביו כשהיה בן י"ז שנה, ומאביו שאב את חכמתו ותורתו הק'. עוד בנעוריו ושנותיו הרכים כבר היה ר' יבבי מלא וגדוש תורה וחכמה ובקדושה וטהרה, כי מלבד אשר היה קדוש במעשיו בדביקות גדול היה גאון עולם כאשר נראה מספרו הק' "הרב יבבי" על חיודושי גפ"ת.

בהיותו כבן שלש-עשרה שנה החל לדבר סרה על הלאנד-רבנים (רבני המדינה) דאוסטראה, שהיו בזה הזמן, מובן מאליו שהם היו רמי מעלה כי אוסטראה היתה אז עיר ואם בישראל כמעט בכל מדינות וואלין. אך הרב יבבי לא שעה אל גאונותם וגם לא אל צעירת ימיו, אדרבה, בכל יום היה מתגבר בדבריו וטוען שאינם לומדים תורה לשמה רק לומדים שלא לשמה.

הדבר הגיע לאזני הרבנים והם הזמינו אותו לדין. אביו, הה"מ ר' יודא לייב ז"ל, שהיה אז מגיד מישרים באוסטראה ירא מאוד לנפשו כאשר שמע שהזמינו אותו לדין, כי בן זקונים אחד היה

לציונים לרבינו

נוסעים לראש השנה לצדיקים האמתיים ושם נכללים הנפשות באהבה רבה, באחוה, ברעות, "כאיש אחד בלב אחד" וממתיקים את כל הדינים בפרט ובכלל מכלל עם ישראל...

ועזרנו ברחמיך הרבים שזוכה לנסוע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ושם יהיו נכללים כל נפשותינו יחד בכלליות גדול ובאהבה רבה. וזוכה לאהבת החברים, שיהיה בינינו שלום ואהבה גדולה באמת, עד שנהיה כולנו נכללים יחד באהבה ואחוה ורעות בתוך נפשות הצדיקים האמתיים תמיד, ובפרט בימי ראש השנה הקדושים. וזוכה להיכלל יחד בתוך האבן שתייה, בתוך קדשי קדשים, בתוך השכל הכולל שהוא חכמה עילאה. ועל ידי זה יהיו נמתקין כל הדינים וכל הצמצומים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל. וכל מקום שנמצא איזה צמצום ודין וגזרה שאינה טובה על עמך ישראל בכלל או בפרט, הכל יהיה נמתק ונתבטל על ידי אור השכל הכולל השכל העליון היוצא מבית ה', ויהיו נמתקין כל הדינים בשורשן.

(לקוטי תפילות ח"א - ס"א)

כתיב התורה, נכלל בכאן גם-כן את הצדיק שנקרא תורה כנ"ל, הגם שמעשי הצדיק הם לפעמים כמו חוקה, שמעשיו סתומים, אעפ"כ אשר "ציוה ה' לאמר", ואמירה הוא לשון חטיבה ונחת רוח - אעפ"כ צריך אתה לאהוב את הצדיק.

(אור לשמים - חוקת)

תורת ה' מטהרת

עתה בעוונותינו הרבים שחרב בית המקדש אין לנו טהרה אלא כשאנו לומדים ועוסקים בתורת פרה ובמצוותיה על ידי זה אנו נטהרין. וזה פירוש הפסוק "זאת חוקת" - דהיינו מצות פרה שהיא חוקה והיא כדי לטהר, "התורה אשר צוה ה' לאמר" - רצה לומר שתאמרו ותעסקו בתורת ה' הוא גם כן מטהר. וזה שקאמר המדרש "ויקחו אליך" רמז שכל הפרות בטילות ושלך קיימת, רצה לומר שאפילו בזמן הזה שאין לנו פרה, שלך קיימת. פירוש "שלך" היינו התורה שנקרא על שמך כמו שאמר הכתוב: "תורת משה עבדי", ועל ידי תורתך שיתעסקו יוטהרו.

(מאור ושמש - חוקת)

האדם צריך לקיים את המצוות כי כך רצון ה'

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר: הכלל, כי טעמי התורה והמצוות הם נעלמים מכל האדם, רק האדם צריך לעשות ולקיים כל התורה מחמת ציווי ה' עליו לעשותם ולקיימם. וזהו הרמז "זאת חוקת התורה", כל התורה והמצוות הם חקים אצלנו, כי אין נגלה לנו שום טעם מהמצוות, רק עיקר קיום התורה והמצוות יהיה מחמת "צוה ה' לאמר", מחמת צווי ה' עלינו לעשות אנו מחויבים לעשותם ולקיימם.

ובזה יבואר מה שצוה לעשות פרה לטהר מטומאת מת, כי הכלל הנשמה והחיות אשר באדם אשר הנשמה והחיות נחצב מתחת כסא הכבוד רוצה תמיד לעבוד את הבורא ברוך הוא בלי הפסק רגע אחד, רק הגוף אשר באדם אינו מניח ויש מלחמה תמיד בין הנשמה והחיות עם הגוף והאדם הזוכה מנצח את הגוף לעשות כרצון הנשמה.

ולמה זה הגוף אינו רוצה לקיים התורה והמצוות מפני שאין משיג טעמי התורה והמצוות, כי אם היה יודע טעמי התורה והמצוות היה הגוף גם כן רוצה לקיים המצוות, רק שאינו יודע טעמי התורה והנשמה נחצבת מתחת כסא הכבוד ומשיגה טעמי תורה והמצוות לכך רוצה תמיד לעשותם ולקיים בלי שום הפסק רגע. ואדם הזוכה מגבר הנשמה על הגוף לעשות ולקיים התורה והמצוות, ולכך אדם המת, שהנשמה עולה למעלה ונשאר הגוף לבדו, מטמא הגוף. ולכך קברי הצדיקים אינם מטמאים, כי הגופים מהצדיקים הם מזוככים עד שהגוף גם כן רוצה בקיום התורה והמצוות ולכך גם הגופים שלהם אינם מטמאים.

(קדושת לוי - חוקת)

א"ר אלעזר בשם ר' סימון כל מה שעשה אברהם למלאכים פרע הקב"ה לבניו. א"ר יהושע הכהן בי ר' נחמיה הוא הביא לפני המלאכים מים שנאמר "יזקח נא מעט מים ורחצו רגליכם". וכן "ואל הבקר רץ אברהם". אמר לו הקב"ה היא טהרתם של בניך יהיו נותנים מן אפר פרה לתוך המים ומזים ומטהרים:

(פסיקתא רבתי - י"ד)

כלליות התורה נקראת חוקה

פרש רש"י בריש פרשת חקת, לפי שהשקן ואמות העולם מונין את ישראל מה טעם יש במצוה זו וכו'. שרוצין להונות ולהטעות את ישראל להרחיקם מהתורה והמצוות מחמת שאין יודעין טעמי המצוות וכו', על כן צריכין להשיבם וזוכה גזרתי חקה חקתי אין לדך רשות להרהר אחריה, פי כלליות התורה נקראת גם כן חקה, כמו שקתיב, "אלה המצוות והחקים וכו'". וכמו שפרש רש"י שם כגון לבישת שעטנז ואכילת חזיר וכו'.

(לקוטי הלכות - חו"מ - אונאה - ג)

על-ידי ההתכללות בצדיק נמתקים הדינים

וזהו גם כן הפירוש כאן "זאת חוקת התורה", "ויקחו אליך". פירוש חוקה שתלכו בחוקותי - פירוש במדותי שתתאחדו במסירת נפשכם, ועל ידי זה תבואו למדריגה הזאת, ומפרש "ויקחו אליך" שהקדוש ברוך הוא אמר למשה שכל ישראל יקחו עצמם אליך ויתאחדו בך כאיש אחד ואתה הוא הצדיק הכולל את כולם תפעול במסירת נפש ובאחדותך שתהא פרה אדומה דהיינו אדומה הם הדינים הנקראים אדום ע"ש אם יהיה חטאיכם כשנים כו' תגרום שתהא תמימה שתהפכה לרחמים גדולים שיהא הכל בתמימות ושלמות.

(נועם אלימלך - חוקת)

לפעמים מעשי הצדיק סתומים ואעפ"כ אסור להרהר אחריו

זאת חקת התורה: ויש לדקדק דהוה ליה למימר זאת חוקת הטהרה כמו זאת חוקת הפסח? וראיתי שכבר העיר האור החיים בזה. ונ"ל, דהנה האדם השלם שתיקן נשמתו נקרא תורה כי נכלל בו התורה הקדושה, כי כמו שיש באדם שיעור קומה כך כביכול בהתורה הקדושה, וכשאדם מתקן איבריו ומאירים עד למעלה בשיעור קומה העליונה אז מתקן אברי התורה מחלק נשמתו, ולכן נקרא בשם תורה. והנה התורה הקדושה הורה לנו שיש מצות נגלים ומפורשים טעמיהם, ויש מצות סתימות כגון מצות פרה, וכולן שווין וצריכין אנו לשמור את כולן אפילו אם לא נדע טעמיהם, כמו כן הצדיק שבדור שמכונה בשם תורה לפעמים מעשיו סתומים ואעפ"כ אסור להרהר אחריו, כי הצדיק הנ"ל כל דרכיו משפט וכל מעשיו לשמים.

וזה פירוש הפסוק "זאת חוקת התורה": ולזה

לקוטי מוהר"ן

תורה קמ"ט - חצות

קימת חצות הוא המפקת הדינים והוא מסגל כמו פדיון.

חובה בכל בית ברסלב!! הספר "ימי-שמואל" מאת 057-3155-466